

مطبوعاتي اعلاميه

د نبوت پر منهج خلافت پرته په اوسني نړيوال نظم کې ذوب کېږو او خاوره مو د امريکا او سيمې د سيالۍ پر ډگر بدلېږي د روسيې دفاع وزير په قزاقستان کې د شانگهای همکاريو سازمان د دفاع وزيرانو په ناسته کې ادعا کړې چې: «منځنۍ اسيا ته اصلي خطر له هغو سخت دريځو ډلو څخه دی، چې په افغانستان کې اوسېږي او امريکا هڅه کوي چې په ۲۰۲۱م کال له افغانستانه تر وتلو وروسته په سيمه کې نفوذ وکړي.» له بلې خوا د امريکا د بهرنيو چارو وزات سياسي معين «جان بس» قطر او پاکستان ته په خپل سفر کې هڅه کوي، چې د دغو دواړو هېوادونو له چارواکو او نورو ډيپلوماټيکو پلاوو سره د افغانستان د ملاتړ او د سيمې د گډو امنيتي گټو په اړه خبرې اترې وکړي.

څه چې د امريکايي، روسي او دغه راز چينايي چارواکو له څرگندونو څخه معلومېږي، دا دي چې په افغانستان کې د لويو قدرتونو تر منځ د خپلو گټو پر سر سخته سيالي روانه ده او هر يو غواړي چې افغانستان تر خپل سياسي او امنيتي نفوذ لاندې راولي. که څه هم امريکا تر ذليلانه ماتې وروسته له نظامي اړخه افغانستان پرېښی، خو د دې خاورې د ځانگړي جغرافيوي موقعيت له امله، چې منځنۍ اسيا، جنوبي اسيا او چين سره نږدې پرته ده، اوس هم تمه لري چې په افغانستان کې يو ځل بيا خپل سياسي او امنيتي نفوذ خوندي کړي؛ د امريکايي ډيپلوماټانو سيمه ييز سفرونه ډير په همدې موخه دي.

له بلې خوا د سيمې هېوادونه له افغانستان څخه د امريکا تېښته د هغې کمزوري گڼي او په دې خاوره کې يې د خپل نفوذ د پراختيا لپاره يو فرصت بولي او هڅه کوي چې په اقتصادي همکاريو، ډيپلوماټيکو مرکزونو رامنځته کولو او امنيتي اندېښنو په مطرح کولو په افغانستان کې خپل سياسي، اقتصادي او امنيتي نفوذ پراخ کړي.

د قدرتونو د سيالۍ تر منځ د اندېښنې وړ خبره د افغان حکومت کمزوری دريځ او اقتصاد محوره بهرنی سياست دی؛ دا يو انفعالي سياست دی او د لويو استعماري قدرتونو د اوسنۍ سيالۍ ځواب ويونکی نه دی. د اوسني حاکميت ځينې چارواکي ډېره هڅه کوي، چې هم له سيمې سره نږدې شي او هم له غرب سره؛ او د دغې سياسي لوبې په منځ کې خپله بقا او گټې خوندي کړي. دا يوه خطرناکه کړنلاره ده او يو ډول د نورو د سياسي نفوذ په حوزه کې لامبو وهل دي. اسلام داسې خدعه ډوله سياست غير شرعي بولي او د سياسي پايلې له اړخه هم بلاخره افغانستان يا د غرب غېږې ته اچوي او يا هم د سيمې.

د افغانستان مسلمان ولس او سياستوال بايد پوه شي، چې استعمار د لويو قدرتونو د بهرني سياست نه بېلېدونکې برخه ده. استعمارگران که د افغانستان د مخې له دروازې بهر شول، هڅه کوي چې د شا له دروازې په نوې څېره، نوي نامه او نوي شعار بېرته را دننه شي؛ خو استعماري ماهيت يې هېڅکله بدلون نه کوي. که د افغان حکومت مشران غواړي، چې د دولت-ملت، اوسني نړيوال نظم او کوچنيو سيمه ييزو نظمونو په چوکاټ کې سياست وکړي؛ نو په دغو ورتو شوو چوکاټونو او فاسدو او کفري نظمونو کې ذوب کېږي او د هغو لسگونو اسلامي ډلو په برخليک اخته کېږي، چې د جهاد په ډگر کې تر برياو وروسته په سياسي ډگر کې له خطرناکې ناکامۍ سره مخ شول.

نو حللاره دا ده چې د يوې مستقلې سياسي-امنيتي حوزې رامنځته کولو هڅه وشي. داسې چې اوسني حکام بايد غرب او سيمې ته د نږدې کېدو پر ځای د نړۍ مسلمانانو او اسلامي ډلو ته نږدې شي او په گډه يو خپلواک سياسي بلاک رامنځته کړي. دا کار هغه مهال ممکن دی، چې د افغانستان په نامه د دولت - ملت جغرافيوې زندان څخه بهر فکر وشي او د نبوت پر منهج خلافت د تاسيس لپاره هڅه او مبارزه وشي. په حقيقت کې يوازې خلافت د هغه نوي نړيوال نظم د رامنځته کولو توان لري، چې مسلمانان پکې له ذلت او ظلم څخه خلاصېږي او په نړيوال سياست کې فعال رول لوبولی شي. دا هغه نظم دی چې په کور دننه په بشپړه او هر اړخيزه توگه اسلام پلی کوي او په بهرني سياست کې د دعوت او جهاد له لارې د اسلام نور د نړۍ نورو ملتونو ته لېږدوي.

«يا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اسْتَجِيبُوا لِلَّهِ وَلِلرَّسُولِ إِذَا دَعَاكُمْ لِمَا يُحْيِيكُمْ.» [انفال: ۲۴]

ژباړه: اې مومنانو! د الله او د هغه رسول بلنې ته لبيک ووايئ، کله چې تاسو هغه څه ته رابولي چې تاسو پرې ژوندي کېږئ.

د حزب التحرير - ولايه افغانستان مطبوعاتي دفتر